

desværre ikke tal endnu fra 2003 eller 2004. Så jeg må fuldstændig afvise hr. Ole Sohns påstande.

Kl. 14.20

Ole Sohn (SF):

Om vi så har én børnefamilie, ét barn, eller om vi har 1.000, eller vi har 10.000, eller vi har 50.000 eller 90.000, det er da fuldstændig ligeegyldigt. Eller om der også var fattige i 1990'erne – det var der, og der var også fattige i 2001. Men det fritager jo ikke statsministeren – ja, det gør det jo, men det siger jo så mere om statsministeren end om andre – for at svare.

Hvad agter regeringen at gøre for at sikre, at vi har et rimeligt socialt sikkerhedsnet? Statsministeren gav udtryk for i et tidligere svar, at det ville man arbejde for. Nu har man haft 3 år til det. Vi kan jo bare konstatere med hensyn til antallet af fattige børnefamilier, at der ganske enkelt er for mange, og jeg forstår simpelt hen ikke, at statsministeren ikke vil erkende, at der her er et stort problem.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Altså Socialforskningsinstitutets rapport handler jo ikke om fattigdom. Jeg ved ikke, hvad det er, hr. Ole Sohn er ude efter her, for det handler jo ikke om fattigdom.

De tal, Socialforskningsinstituttet behandler, er nogle tal om, hvor mange der befinder sig i forskellige indkomstgrupper, og der når man så frem til, at der er 40.000 eller 90.000 – afhængigt af, hvordan man afgrænser det – der har forældre, som tilhører en lavindkomstgruppe. Men nu er det jo ikke sådan, at de børn tilhører lavindkomstgruppen hele deres opvækst. Vi ved fra Finansministeriets opgørelse af lavindkomstgruppen, at langt de fleste, som i et bestemt år har en relativt lav indkomst, ikke har det vedvarende år efter år.

Rapporten fra Socialforskningsinstituttet bekræfter, at under en halv promille af børnene er i lavindkomstgruppen hele barndommen, og den gennemsnitlige varighed i gruppen er opgjort til mellem 5 måneder og 1 år, og det viser jo netop også, hvad jeg tidligere har været inde på, at det er utrolig svært at definere: Hvad er så fattigdom?

Ole Sohn (SF):

Man kan vælge at se på nogle tal og nogle kolonner, eller man kan vælge at gå ud i virkelighedens verden.

Synes statsministeren, det er rimeligt, at vi i et land som Danmark, som er et af verdens rigeste lande, er i en situation, hvor familier ikke har råd til at sige til deres børn: I skal selvfølgelig også deltage i de aktiviteter, jeres kammerater deltager i i fritiden, I skal også have mulighed for at arrangere børnefødselsdage osv. osv.?

I et så rigt samfund som vores, som oven i købet har råd til at give milliarder af kroner i skattelettelser til folk, som i forvejen har nok, er vi ikke i stand til at sikre, at de dårligst stillede i samfundet, de dårligst stillede børnefamilier bare får en rimelig – en *rimelig* – tilværelse.

Og så antallet – jeg synes, det er for fattigt, at statsministeren roder rundt i, hvorvidt der er 40.000 eller 90.000. Hvis der bare er én familie, så må det da være for meget.

Derfor vil jeg gerne høre statsministeren, om han ikke har en *personlig* holdning til det. Jeg er godt klar over, at han måske ikke kan få det igennem eller ikke ønsker at få det igennem i regeringen, men er det virkelig også en personlig opfattelse, at det er fair, at vi har børnefamilier, som lever så usselt, som tilfældet er i Danmark, samtidig med at vi har råd til at give skattelettelser til andre?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke på nogen som helst måde anerkende den måde, hr. Ole Sohn forsøger at stille det op på.

Jeg har også tidligere sagt, at selvfølgelig bør man da stræbe efter at have et samfund, hvor alle børn vokser op under økonomiske og sociale vilkår, der gør, at de kan få en god start i tilværelsen og deltage i normale aktiviteter. En fuldstændig garanti kan man jo aldrig give, fordi familierne er individuelle. Men det er da også min opfattelse.

Jeg er bare nødt til at holde fast i, at hr. Ole Sohn har stillet mig spørgsmål i dag om rapporten fra Socialforskningsinstituttet, og når jeg nævner disse tal, er det, fordi hr. Ole Sohn tilsyneladende ikke har fat i dem, for disse tal siger intet som helst om fattigdom, de siger noget om, hvordan indkomsterne er fordelt i samfundet. Det kan man have forskellige opfattelser af, men jeg kan slet ikke anerkende hr. Ole Sohns måde at beskrive problemerne på.

Vi har det mål at hjælpe de allersvageste grupper i vores samfund. Vi har sat kraftigt ind på at hjælpe de mest udsatte børn til at få en bedre start i tilværelsen.